

Bet. o. lovf. vedr. Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber m.v.

subontraktaten – ligesom EU-forfatningen – giver dermed EU magt til at give sig selv mere magt, en slags magtens tagselvbord.

De store lande får mere indflydelse, og det sker på bekostning af de små lande. Dermed tager man med Lissabontraktaten endnu et stort skridt hen imod forbundsstaten, hvor man har indflydelse efter befolkningstal og ikke ud fra, at man er et selvstændigt land. Jo mere balancen rykkes til fordel for befolkningstal, desto mere forvandler EU sig til en »rigtig« stat.

Et af de øvrige elementer, som har været meget omdiskuteret, er afskaffelse af ordningen om, at hvert land har en kommissær. Formelt repræsenterer kommissærerne kun Unionen, men reelt er det afgørende for de enkelte medlemsstaters mulighed for at have en stemme i den magtfulde Europa-Kommission, at hvert land har en kommissær. Når man derfor fra 2014 indfører rotationsordning for kommissærerne, så mister de enkelte medlemslande muligheden for at have et ben indenfor.

Udover de institutionelle ændringer, der ligger i Lissabontraktaten, videreføres de systemfejl, der eksisterer i dag.

Det gælder særlig den manglende afklaring af EU's kompetence. Inden for de seneste par år har man oplevet, at domme fra EF-Domstolen gennem en vidtgående fortolkning har udvidet EU's kompetence. Det gælder f.eks. miljødommen (sag C-176/03), der fastslog, at regulering af strafferet, når det gjaldt hensynet til miljøet, hørte til EU's kompetence og havde gjort det siden Danmarks tiltræden i 1973. Endnu mere tydeligt var det, da EF-Domstolen i sag C-438/05 Viking og sag C-341/05 Laval fastslog, at konfliktretten, som udgør et fundament i den danske aftalemodel, hørte under EF-Domstolens kompetence. Stik imod enhver forsikring fra arbejdsmarkedets parter samt partierne, der var tilhængere af Danmarks tilslutning til både EF og det indre marked, betød Domstolens dom, at lovligheden af adgangen til at konflikte i fremtiden vil skulle holdes op imod hensynet til den frie bevægelighed. Udover at dommen vidner om, at EF-Domstolen i fremtiden mener at være kompetent til at skulle vurdere, om arbejdskampe er lovlige, betyder den også, at man ikke med Lissabontraktaten har nogen klarhed for, at EU ikke vil kunne tiltage sig yderligere kompetencer end dem, der umiddelbart fremgår af traktatteksten. Her vil

ensidige nationale erklæringer være uden betydning.

Det økonomiske fundament for traktaten

Lavaldommen vidner desuden om, at hensynet til markedet har altafgørende betydning for EU-samarbejdet. Når konfliktretten skal holdes op imod hensynet til det indre marked, så har venstrefløjens bekymringer om, at man med EU's politik sætter markedshensyn over alt andet, hvad enten det gælder velfærden, miljøet, folkesundhed, forbrugerhensyn m.v., desværre vist sig at holde stik. Heller ikke med Lissabontraktaten gives der mulighed for, at man i de enkelte medlemsstater kan sætte andre hensyn end markedet forrest. De enkelte medlemsstater har ikke mulighed for at gå foran og stille skrapere krav end dem, der er vedtaget i EU. Samtidig medfører konkurrencen om at tiltrække kapital et kapløb mod bunden på sociale rettigheder, arbejdsmiljø og lønforhold. De europæiske selskabs-skatte er sænket markant, hvilket underminerer finansieringen af velfærdssamfundet. ØMU'en og stabilitetspagten, som forhindrer en offensiv social finanspolitik i medlemslandene, er andre udtryk for EU's nyliberalistiske grundlag. EU støtter aktivt øget liberalisering af verdenshandelen. Samtidig bruges truslen om international konkurrence som murbrækker for angreb på de europæiske velfærdssamfund. De enkelte medlemslandes angreb på den solidariske velfærd, herunder den danske regerings angreb på efterløn og pension, tager således direkte udgangspunkt i kravene fra EU's Lissabonstrategi, som har til formål at skabe et mere erhvervsvenligt klima i Europa på bekostning af velfærd, social sikkerhed og lønarbejderrettigheder. Lissabontraktaten viderefører den hidtidige politik, og alene af den grund kan Enhedslisten ikke tilslutte sig den økonomiske politik, som er indlejret i traktatgrundlaget.

Udvidelsen af rammerne inden for udenrigs- og sikkerhedspolitikken

Med traktaten tager EU endnu et skridt i retningen af en mere ensartet og samlet udenrigs- og sikkerhedspolitik. Dels får EU en fast formand (præsident) og en udenrigsminister, som dog benævnes »EU's højtstående repræsentant for udenrigspolitiske anliggender«.

Formanden/præsidenten og udenrigsministeren skal repræsentere unionen udadtil efter